

KIRKEROT. "Håpløst kirkerot", skrev Aftenposten nylig på lederplass med adresse til biskop Kvarme. Men hvem har skapt rotet?

Kirkekaos på folkets brede vei

Av Jon Kvalbein, Aftenposten, 2. april, 2007

I 1997 fattet Kirkemøtet i Den norske kirke et enstemmig vedtak. Samtlige biskoper og bispedømmeråd påla seg selv en forpliktelse. Kirken skulle ikke ansette personer som lever i homofilt parforhold i viglede stillinger. Dette var et demokratisk fattet vedtak i kirkens høyeste organ.

Den første som brøt vedtaket var Hamar-biskop Rosemarie Køhn. Den neste var biskop Gunnar Stålsett. Dersom statsråder hadde handlet stikk i strid med vedtak i Regjering eller Storting, ville politikere og presse ha krevd deres avgang. Da Børre Knudsen handlet i strid med kirkens orden, mistet han kappe og krage. Men biskopene som brøt med et enstemmig kirkemøte, ble hyllet av mediene som folkets helter.

Det ferske kaoset i Oslo Bispedømme er oppstått fordi en prost foretok en tilsetning uten fullmakt. Dessuten har hun og Bispedømmerådet neglisjert Kirkemøtets vedtak. Men mediene mobber biskop Kvarme, som har opptrådt korrekt og lojalt.

Hvordan kan dette forklares? Det dreier seg om en troskollisjon. Det kristne synet er: Gud som har skapt oss og skal dømme oss, har gitt oss et godt og tjenlig bud: Du skal ikke drive hor! Dette budet angår alle. Det taler imot førekteskapelige og utenomekteskapelige forbindelser. Det sier nei til samboerskap og partnerskap. Det seksuelle samlivet skal finne sted innenfor et offentlig og forpliktende ekteskap mellom mann og kvinne. Om dette budet ble fulgt, ville vi unngått mye lidelse.

Det kulturliberale dogmet er at seksuelliv er en privatsak. Enhver har rett til å utfolde seg fritt seksuelt, så sant det ikke skader andre. Dette synet ønsker man nå å påtvinge alle kirker og religioner. Medieeliten tolererer ikke et restriktivt syn.

Da må det bli kulturkamp. Det får vi tåle i et demokrati. Men hvorfor parkerer mediene vanlige krav til saklighet? Fakta forvrenges. Reportasje og kommentar blandes sammen. Ingen kirkeleder er blitt så urettferdig behandlet av norske medier som Kvarme. Den prest som ikke har vært hengt ut i Dagbladet, har levd forgjeves, sa avdøde biskop Alex Johnson. Godt sagt. Men det får da være grenser.

Kirkemøtets læreautoritet er allerede pulverisert. Verre er det når Bibelen mister autoritet. Kirken er ifølge kirkens bekjennelse forsamlingen av de troende "der evangeliet blir lært rent og sakramentene forvaltes rett". Der troen ikke er knyttet til bibelsk lære og liv, finnes ingen sann kirke.

Bibelsk kjærlighet holder seg til Guds bud. Bibelen avviser homofilt samliv. Hvis Kirkemøtet godkjenner og velsigner det som Guds ord forkaster, blir splittelsen utålelig. Det skjer allerede en stille flukt fra kirkehus til forsamlingshus utenom kirken. Jo mer kirken åpner seg for alt, desto mer tømmes den for tro.

En kirke som dilter etter folk flest, har gått seg vill på den brede vei. Klimatrusselen er vårt største problem, erklærer politikerne. Klimatrusselen er vårt største problem, messer biskopene. For Luther var det Gud som var problemet: Hvordan kan jeg finne en nådig Gud? Men når frelse og syndsbekjennelse ikke er nødvendig lenger, er jo problemet løst. Da kan Jesus erstattes med Gelius. Da har kirken redusert seg selv til seremonimester, livsmestrings-terapeut og politisk aktør i religiøs forkledning.

Når troen på Gud er erstattet av troen på den hellige alminnelige folkeopinion, har vi fått den demokratiske kirken Trond Giske ønsker seg. Da kan kirken slippes løs fra staten og vandre fritt som en tannløs puddel, velegnet til å slikke politikerne oppetter ryggen.